

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 20 februari 2009 in zaak nr. 09/3887 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 februari 2009 is (hierna: de vreemdeling) in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 februari 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 februari 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In zijn enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, geen zicht op uitzetting naar Iran bestaat, omdat de autoriteiten van dit land enkel bereid zijn om een laissez passer te verstrekken indien de vreemdeling een verklaring aflegt dat hij vrijwillig wil terugkeren, de vreemdeling te kennen heeft gegeven om hem moverende redenen niet naar Iran te willen terugkeren en zijn vertrekplicht niet zo ver strekt dat van hem kan worden verlangd dat hij in strijd met de waarheid een zodanige verklaring aflegt.

2.2. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.3. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) doet de rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken en het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

2.3.1. Uit de stukken, waaronder het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting, blijkt niet dat de vreemdeling in beroep heeft aangevoerd dat zicht op uitzetting naar zijn land van herkomst ontbreekt, omdat de autoriteiten van Iran voor afgifte van een laissez passer een verklaring van vrijwillige terugkeer eisen en hij te kennen heeft gegeven een zodanige verklaring niet te willen afleggen. Evenmin was de rechtbank bevoegd die beoordeling ambtshalve te verrichten, nu geen sprake is van de toepassing van een voorschrift van openbare orde. Derhalve is de rechtbank buiten de grenzen van het geding getreden en heeft zij artikel 8:69, eerste lid, van de Awb geschonden.

Reeds hierom is het hoger beroep kennelijk gegrond. Hetgeen in het hoger-beroepschrift naar voren is gebracht, behoeft geen bespreking.

2.4. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.5. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 20 februari 2009 in zaak nr. 09/3887;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.K. van Leening, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

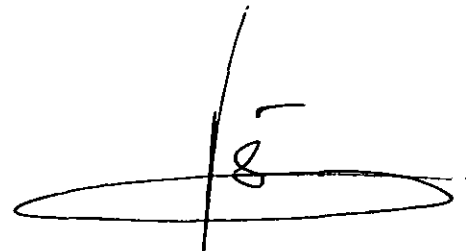
w.g. Van Leening
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 april 2009

513.

Verzonden: 1 april 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

0206039631

14

Model M110-A Maatregel van bewaring

V-nummer :
IND-nummer :

Piketadvocaat : Tel:

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, tevens Hulpofficier van Justitie, gelet op artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 en de artikelen 5.2 en 5.3 Vreemdelingenbesluit 2000 legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Voorna(a)m(en) :
Geboortedatum :
Geslacht : Mannelijk
Geboorteplaats :
Geboorteland : Iran
Nationaliteit : Iraanse

Administrative form with fields for name, date, and a date stamp '09 FEB 2009'.

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:

- (X) artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000;
() artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
() aanvraag artikel 1 c van de Vreemdelingenwet 2000
() aanvraag regulier

deze maatregel wordt gevorderd door:

- () het belang van de nationale veiligheid, omdat
(X) het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:
() verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
(X) veroordeeld is terzake misdrijf
(X) ongewenst verklaard is
(X) niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit
(X) zich niet aangemeld heeft bij de korpschef
(X) zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
(X) gebruik maakt/maakte van een vals/vervalst document
(X) zich bedient van een of meerdere aliassen
(X) geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
(X) eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
(X) niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien en/of om zijn terugreis te bekostigen
(X) overige reden(en): Betrokkene berust niet in zijn uitzetting.
() wegens toepassing van art. 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000. omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zullen zijn.

De maatregel is opgelegd :

Plaats: Schiphol Datum: 6-2-2009 Tijd: 13:15 uur

Staatssecretaris van Justitie, namens de Staatssecretaris, de hulpofficier van justitie,

M.A.T. de Groot, Adjunct onderofficier der Koninklijke Marechaussee.

Handtekening: [Signature]

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Box containing name 'Aan M.A.T. de Groot' and contact information for the coordination center at Schiphol.

ONTVANGST TIJD 0 FEB 16 2009

0206039631

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 5126736. Hierbij dient - bij voorkeur - gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie "www.rechtspraak.nl".

* Slechts invullen bij inbewezingsstelling op grond van artikel 59, eerste lid, sub a of b, van de Vreemdelingenwet 2000.

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
 enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

op grond van artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
 j° artikel 94 en artikel 106 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 09/3887

V-nr.:

inzaker geboren op van (gestelde) Iraanse nationaliteit,
 verblijvende op het detentieplatform te Zaandam, eiser,
 gemachtigde: mr. C.F. van der Vlis, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
 gemachtigde: drs. J.M.C. Vissers, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
 van het Ministerie van Justitie.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Op 6 februari 2009 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepsschrift van 6 februari 2009 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel.

Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 17 februari 2009. Eiser is daar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. M.J. Kal-van der Vlis, waarnemend voor zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

Eiser heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd. Eiser verkeert in een onmenselijke situatie. Hij is in 2000 gevlucht uit Iran omdat hij het niet eens was met het regime. In Iran worden mensen om die reden gedood en gemarteld. Eiser kan en wil dan ook niet terug naar Iran. Zijn asielaanvraag is echter al twee keer afgewezen. Eiser is wanhopig, heeft een poging gedaan om met een paspoort dat niet op zijn naam is gesteld naar Canada te gaan en is op Schiphol aangehouden bij de gate. Er is sprake van een vicieuze cirkel. Eiser is in Nederland ongewenst verklaard, waartegen nog een bezwaarprocedure loopt, maar kan nergens heen. Er kan geen zicht op uitzetting worden aangenomen. Gedwongen terugkeer naar Iran is alleen mogelijk bij aanwezigheid van documenten. Eiser heeft geen documenten, maar zelfs met originele documenten is de kans dat een laissez passer

wordt afgegeven klein. In 2007 is niemand verwijderd naar Iran en eiser vraagt zich af hoeveel personen er in 2008 zijn verwijderd en hoeveel daarvan ongedocumenteerd waren. Ten aanzien van de voortvarendheid vraagt eiser zich af waarom er naast het Dublintraject niet direct een laissez-passertraject bij de Iraanse autoriteiten is opgestart en of er verder nog uitzettingshandelingen zijn verricht. Eiser heeft een reisdocument gebruikt dat niet op zijn naam stond, maar het was geen vervalst document. Eiser heeft in het vreemdelingentraject nooit aliassen gebruikt. Dit kan hem dan ook niet worden tegengeworpen. Voorts bestaat er twijfel omtrent eisers detentiegeschiktheid. In 2008 is de bewaring opgeheven in verband met zijn psychische omstandigheden.

Verweerder heeft het volgende - zakelijk weergegeven- aangevoerd. Verweerder refereert zich wat betreft de asielgerelateerde omstandigheden. Eiser kan, als er sprake zou zijn van nova, altijd een nieuwe asielaanvraag indienen. Verweerder is van mening dat er voldoende gronden aanwezig zijn om de maatregel te kunnen dragen. Er loopt een bezwaarprocedure tegen de ongewenstverklaring. Nu hierop nog niet is beslist kan deze ongewenstverklaring eiser worden tegengeworpen. Eiser heeft tevens gebruik gemaakt van een niet op zijn naam gesteld document, zodat het gebruik van een alias hem eveneens terecht is tegengeworpen. Eiser is verder op 6 februari 2009 in bewaring gesteld, op 9 februari 2009 is eiser overgeplaatst naar het detentieplatform te Zaandam en is het Bureau Dublin ingeschakeld. Op 12 februari 2009 is bericht ontvangen van Bureau Dublin dat er geen claim op Ierland gelegd kan worden omdat Nederland eisers asielaanvraag heeft behandeld. Op 18 februari 2009 zal een vertrekgesprek met eiser worden gevoerd, dan zal worden bezien of er een laissez-passeraanvraag bij de Iraanse autoriteiten wordt opgestart. Er bestaat geen twijfel omtrent eisers Iraanse nationaliteit zodat niet wordt overwogen een laissez-passertraject bij een ander land op te starten. Verweerder is van mening dat eiser detentiegeschikt is. De vorige maatregel is opgeheven na een belangenafweging.

De rechtbank overweegt het volgende.

Eiser heeft zijn stelling dat hij detentieongeschikt is niet nader onderbouwd zodat er geen aanleiding is de bewaring om die reden onrechtmatig te achten.

Eiser heeft zich verder op het standpunt gesteld dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld door naast het Dublintraject niet direct een laissez-passer traject bij de Iraanse autoriteiten te starten. De rechtbank is echter van oordeel dat verweerder in redelijkheid de uitkomst van het Dublintraject heeft kunnen afwachten alvorens verdere uitzettingshandelingen te verrichten. De periode van zes dagen tussen 12 februari 2009, de datum waarop duidelijk werd dat geen Dublinclaim meer mogelijk was, en 18 februari 2009, de datum waarop het vertrekgesprek is gepland, is niet dusdanig lang dat geoordeeld dient te worden dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld.

Ten aanzien van het standpunt van eiser dat geen zicht op uitzetting bestaat, overweegt de rechtbank als volgt.

Uit het dossier en het verhandelde ter zitting is gebleken dat eisers Iraanse nationaliteit niet in geschil is. Verder is gebleken dat een Dublinclaim op Ierland niet tot de mogelijkheden behoort, zodat verweerder geen actie in die richting zal gaan ondernemen. Verweerder heeft tevens verklaard dat er geen aanleiding bestaat om te bezien of eiser naar een ander land uitgezet kan worden. Het vorenstaande in aanmerking genomen gaat de rechtbank er dan ook van uit dat er een laissez-passertraject bij de Iraanse autoriteiten zal worden opgestart.

Ten aanzien hiervan verwijst de rechtbank naar de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 24 december 2008 (AWB 08/40450) waaruit naar voren komt dat Iran uitsluitend bereid is om een lp af te geven indien de Iraanse vreemdeling, naast het overleggen van een origineel identiteitsdocument, een verklaring aflegt dat hij of zij vrijwillig wil terugkeren. De Iraanse autoriteiten verlenen geen medewerking aan gedwongen terugkeer omdat de vrijheid van beweging een aan Iraanse burgers toekomend grondrecht is. De verklaring van vrijwillige terugkeer dient mondeling en schriftelijk te worden afgelegd. De rechtbank ziet geen aanleiding om aan te nemen dat de situatie met betrekking tot

de afgifte van een lp door de Iraanse autoriteiten sindsdien is gewijzigd.

Vast staat dat eiser om hem moverende redenen pertinent niet wil terugkeren naar Iran. De rechtbank heeft geen redenen om aan te nemen dat eiser dat standpunt in de toekomst zal wijzigen en een verklaring van vrijwillige terugkeer zal willen afleggen. Verweerder heeft dit ook niet betwist.

In de hiervoor genoemde uitspraak van 24 december 2008 is verder overwogen dat naar het oordeel van de rechtbank de vertrekplicht niet zo ver strekt dat van elser kan worden verlangd dat hij, mondeling dan wel schriftelijk, in strijd met de waarheid een verklaring aflegt luidend dat hij bereid is om vrijwillig terug te keren met als enige doel om de Iraanse autoriteiten ertoe te bewegen een lp te verstrekken. Aan dit oordeel liggen twee redenen ten grondslag. Door het afleggen van een dergelijke verklaring stelt eiser zich bloot aan het risico van een strafrechtelijke vervolging. Het in strijd met de waarheid afleggen van een schriftelijke verklaring van vrijwillige terugkeer lijkt immers te duiden op het plegen van valsheid in geschrifte. Het met een dergelijke verklaring, al dan niet schriftelijk, trachten de Iraanse autoriteiten te bewegen tot de afgifte van een lp lijkt, gelet op de door de Iraanse autoriteiten als voorwaarde gestelde basis van vrijwilligheid, voorts te duiden op (poging tot) oplichting.

Daarnaast krijgt de maatregel, wanneer de voortzetting daarvan feitelijk als enig doel heeft het dwingen van eiser om tegen zijn wil een dergelijke - naar de zijde oordeel ongeoorloofde - verklaring af te leggen - het karakter van een met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur strijdige detentiemaatregel. Bovendien dringt zich dan de vraag op in hoeverre verweerder zelf een aandeel krijgt in het eventuele plegen van strafbare feiten.

De rechtbank neemt deze overwegingen over en maakt ze tot de hare. Hieruit volgt dat er, vanaf het moment dat ter zitting is komen vast te staan dat eiser onder geen beding terug wil keren naar Iran, geen sprake meer is van zicht op uitzetting en dat de voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel vanaf dat moment in strijd is met artikel 59, eerste lid, van de Vw 2000. Daarom wordt het beroep gegrond verklaard en wordt de opheffing van de bewaring bevolen met ingang van 20 februari 2009.

De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding eiser ten laste van de Staat der Nederlanden een vergoeding als bedoeld in artikel 106 van de Vw 2000 toe te kennen en wel tot een bedrag van € 80,- per dag dat eiser in het Huis van Bewaring ten onrechte aan de vrijheidsontnemende maatregel onderworpen is geweest, derhalve 3 x € 80,-, in totaal € 240,-.

Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

AWB 09/3887 inzake

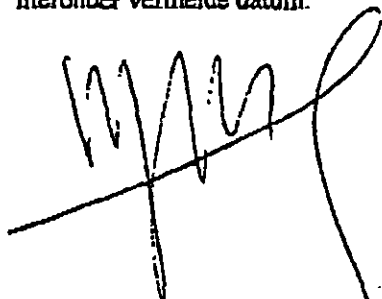
4

III. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- beveelt dat de bewaring ingaande 20 februari 2009 wordt opgeheven;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden tot vergoeding van de schade, groot € 240,- (zegge: tweehonderd en veertig euro), te betalen aan eiser;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag groot € 644,- (zegge: zeshonderd vier en veertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier van deze rechtbank.

Deze uitspraak is gedaan op 20 februari 2009 door mr. A.W.C.M. van Emmerik, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.M.J. Mooijer, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

Afschrift verzonden op:

20 FEB 2009

Conc.: MM

Coll:

D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTEF

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

26 FEB 2009

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD DD:

PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. R.A.P.M. van der Zanden
 ambtenaar ten departemente

Tegen:

De uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
 van 20 februari 2009
 met kenmerk AWB 09/3887

Inzake:

verweerder

gemachtigde: mr. Chr. F. van der Vis
 advocaat te Amsterdam

Procesvertegenwoordiging
 's-Hertogenbosch
 Magistratenlaan 222
 5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
 5201 AC 's-Hertogenbosch

1. Inleiding

- 1.1. De Staatssecretaris komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam van 20 februari 2009, eveneens verzonden op voornoemde datum, met kenmerk Awb 09/3887, in welke zaak de rechtbank het beroep gegrond heeft verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met onmiddellijke ingang heeft bevolen, en de Staat der Nederlanden heeft veroordeeld tot vergoeding van de schade, groot in totaal € 240,- alsmede tot vergoeding van de proceskosten, groot € 644,- (zie produktie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij besluit van 6 februari 2009 is verweerder krachtens artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) in bewaring gesteld.
- 2.2. Bij beroepschrift van 6 februari 2009 is namens eiser beroep ingesteld tegen de aan verweerder opgelegde maatregel ex artikel 59 Vw.
- 2.3. Bij uitspraak van 20 februari 2009 heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Standpunt Staatssecretaris

- 3.1. De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak van de rechtbank.

Aangaande de eerste grief

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank

'In de hiervoor genoemde uitspraak van 24 december 2008, (uitspraak rechtbank zittingsplaats Amsterdam, kenmerk AWB 08/404050 - Sv) is verder overwogen dat naar het oordeel van de rechtbank de vertrekplicht niet zo ver strekt dat van eiser kan worden verlangd dat hij, mondeling dan wel schriftelijk, in strijd met de waarheid een verklaring aflegt luidend dat hij bereid is om vrijwillig terug te keren met als enig doel om de Iraanse autoriteiten ertoe te bewegen een ip te verstrekken. Aan dit oordeel liggen twee redenen ten grondslag. Door het afleggen van een dergelijke verklaring stelt eiser zich bloot aan het risico van strafrechtelijke vervolging. Het is in strijd met de waarheid afleggen van een schriftelijke verklaring van vrijwillige terugkeer lijkt immers te dulden op het plegen van valsheid in geschrifte. Het met een dergelijke verklaring, al dan niet schriftelijk, trachten de Iraanse autoriteiten te bewegen tot afgifte van een ip lijkt, gelet op de door de Iraanse autoriteiten als voorwaarde gestelde basis van vrijwilligheid voorts te duiden op een (poging tot) oplichting.

Daarnaast krijgt de maatregel, wanneer de voortzetting daarvan feitelijk als enig doel heeft het dwingen van eiser om tegen zijn wil een dergelijke - naar dezerzijds oordeel ongeoorloofde verklaring af te leggen - het karakter van een met de algemene maatregel van bestuur strijdige detentiemaatregel. Bovendien dringt zich dan de vraag op in hoeverre verweerder zelf een aandeel krijgt in het eventuele plegen van strafbare feiten.'

De rechtbank neemt deze overweging over en maakt ze tot de hare'

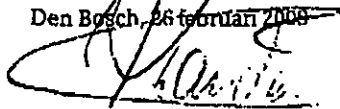
Toelichting op de grief

- 3.3 Appellant is van oordeel dat door ter onderbouwing van zijn oordeel te verwijzen naar de uitspraak van de nevenzittingsplaats Amsterdam AWB 08/40450 d.d. 24 december 2008, de rechtbank heeft miskend dat uw Afdeling onder andere in de uitspraak van 4 september 2008, 200805361/1, heeft geoordeeld dat het afleggen van een verklaring dat de vreemdeling vrijwillig naar zijn land van herkomst wil terugkeren niet verder gaat dan binnen het bestek van de op de vreemdeling rustende verplichting Nederland te verlaten, redelijkerwijs van hem zou kunnen worden verlangd.
- 3.4 Niet valt in te zien dat de Staatssecretaris door verweerder trachten te bewegen invulling te geven aan zijn vertrekplicht een aandeel zou krijgen in eventueel strafbaar handelen van verweerder. Immers, het afleggen van de gevraagde verklaring blijft afhankelijk van de wil van de vreemdeling. Het niet voldoen aan de op de vreemdeling rustende plicht tot medewerking kan weliswaar consequenties hebben voor de duur van de aan hem op te leggen maatregel, welke in beginsel niet in tijd is beperkt, maar met het opleggen en laten voortduren van de maatregel beoogt de Staatssecretaris slechts toe te zien dat de vreemdeling de gevraagde inspanningen tot terugkeer verricht.
- 3.5 De Staatssecretaris hecht er aan op te merken dat door de handelswijze van de Staatssecretaris te relateren aan strafrechtelijke delicten – (poging tot) oplichting en het plegen van valsheid in geschrifte - de rechtbank miskent dat deze delicten zich kenmerken door toepassing van enige vorm van bedrog. Vanuit deze invalshoek is er geen enkele grond om de 'verklaring tot terugkeer' te associëren met de voornoemde delicten.
- 3.6 Zoals hiervoor onder 3.5 uiteengezet, is er geen enkele grondslag om het handelen van verweerder, noch het handelen van appellant, binnen een strafrechtelijk kader te plaatsen, zodat de beantwoording van de vraag in hoeverre verweerder zelf een aandeel krijgt in het eventuele plegen van een strafbare feiten, afdoende behandeld is.

4. Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Staatssecretaris verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen, het verzoek om schade vergoeding af te wijzen en te doen wat deze had behoren te doen, namelijk het inmiddels beroep ongegrond te verklaren.

Den Bosch, 26 februari 2009

Gemachtigde,

R.A.P.M. van der Zanden, senior- procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 3447
telefax 073 - 888 30 86*